τόπουλο τῆς προκοπῆς... Θὰ ἔρθου!...

— Μὴν κάνεις τὸν κόπο, κὺρ Λευτεράκη, γιατὶ ἀπὸ τὸ πρωῒ εἶν' οὖλοι πηγαιμένοι στὸν Ἁλμυρὸ νὰ πάρουν τὰ στεφάνια καὶ τὰ νυφάτικα...

— Δὲν πειράζει. Τότενες ἔρχομαι τὸ βραδυνὸ καὶ βλέπω τὸν κὺρ Πούλχρα καὶ συνεννοούμαστε!...

— Μάϋδ' αὐτοῦνο... Οὖλα εἶν' ἕτοιμα... Τὸ ναὶ ἔλειπε μόνο... Αὔριο τ' ἀπόγευμα θὰ κάνοιμε τὸ μυστήριο... Ντύσου τοῦ λόγου σου τὰ καινούργια κι' ἔλα στὸν Προφήτη Σιμεὼν στὸ βοινό... Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένῃ ἡ νύφη, οἱ παπάδες καὶ οὖλοι...

— Σύμφοινοι!... Σύμφοινοι!...

***

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀντάρας... διέπραττε τὴν τουαλέττα του μπρὸς στὸ μικρὸ καθρεφτάκι τοῦ γραφείου του. Χρειάστηκαν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας μόνο γιὰ νὰ στρίψῃ τὸ μουστάκι του.

Καβαλλίκεψε κατόπιν τὸ μουλάρι τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐν καλπασμῷ διευθύνθηκε πρὸς τὸν Προφήτη Σιμεών, τὸ ἐξωκκλήσι. Ἐκεῖ περιμένε ὁ Πούλχρας, ἡ προξενῆτρες, οἱ παπάδες καὶ κάμποσοι προσκεκλημένοι καὶ ἀμέτρητο παιδομάνι.

Ὁ Ἀντάρας ἐπέζεψε ἀρειμανίως. Ἔτρεξε πρώτη ἡ μιὰ προξενήτρα καὶ τοῦ πῆρε τὸ μουλάρι. Ἡ νύφη, σκεπασμένη μ' ἕνα πυκνότατο λευκὸ πέπλο, περίμενε συγκινημένη τὴν ἔναρξι καὶ πρὸ παντὸς τὸ... τέλος τοῦ μυστηρίου.

Ὁ Ἀντάρας πλησίασε πρὸς τὴ χαμηλοβλεποῦσα νύφη τολμηρὸς καὶ μὲ τὸ εὐζωνικό του βῆμα σταθερώτατο. Τὸ μυστήριο ἄρχισε καὶ ὁ Ἀντάρας ἀνατρίχιαζε ὅταν μόνο τὸ μανίκι του ἀκουμποῦσε ἀπάνω στὸ πολυθέλγητρο σῶμα τῆς πολυφέρνου ψυχοκόρης τοῦ Πούλχρα.

— Πουλακίδα μου! τῆς ἐψιθύριζε στ' αὐτί. Θὰ σοῦ φάου τοὺ μαγουλάκι σ' τοὺ τραγανὸ ἀπόψι!...

Ἡ νύφη, ντροπαλή, σώπαινε. Ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ μόνον ἀναστέναζε. Ὁ Ἀντάρας ἔτρεμε ἡδονικά, προεξοφλῶντας τὴ νυχτερινὴ ἀπόλαυσι. Κι' ὁ ἐνθουσιασμός του ἄναβε πιὸ ἐπικίνδυνα ἀπ' τὴ μυρωδιὰ τοῦ ἀρνιοῦ ποὺ ψηνόταν παρέκει καὶ ποὺ θὰ λιαν.ζόταν μετὰ τὸ μυστήριο.

Ἡ τελετὴ τελείωσε καὶ οἱ νεόνυμφοι ἑτοιμάστηκαν νὰ βγοῦν «ἀγκαζὲ» ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ περάσουν διὰ μέσου τοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ἀπωθήσῃ ἕνα «τάγμα» ἀπὸ... ὀχτὼ εὐζώνους!...

Ἡ νύφη ἀνασήκωσε τότε τὸν πέπλο της καὶ ὁ Ἀντάρας γύρισε μ' ἕνα... κομψὸ καὶ χαριτωμένο κίνημα νὰ τῆς ψιθυρίσῃ κανένα ἄλλο κοπλιμέντο.

Ἔξαφνα ὅμως μιὰ κραυγὴ διέσχισε τὸν ἀέρα. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀντάρα:

— Στὰ ὅπλαااااااα!...

Πανικὸς καὶ κακὸ ἀπερίγραπτο.

Ὁ Ἀντάρας κρατοῦσε ἀγκαζὲ τὴ... μαμή!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΕ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΞΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ντελίλ: — Τὸ δρᾶμα παραστάθηκε καλά. Χειροκροτῆστε!

Νέρων: — Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφοσίωσί σας;

Ἐρρῖκος 8ος: — Οἱ καλόγεροι! Οἱ καλόγεροι! Οἱ καλόγεροι!

Τορκ. Τάσσος: — Στὰ χέρια σου, Κύριε!

Ἐλισσάβετ: — Ὅλο μου τὸ βασίλειο γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκόμα!

Φρειδερῖκος 5ος: — Δὲν ὑπάρχει αἷμα στὰ χέρια μου!

Γεώργιος 4ος: — Αὐτὸς εἶνε ὁ θάνατος;

Μόζαρτ: — Ἀφῆστε με ν' ἀκούσω ἀκόμα μιὰ φορὰ τοὺς γλυκοὺς ἤχους ποὺ στάθηκαν ἡ παρηγοριὰ καὶ ἡ χαρά μου!

Κρόμβελ: — Ἐσώθηκα!

Τζόνσον: — Ἔχε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, φίλε μου!

Στρατηγὸς Βόλφ: — Ὁ στρατὸς ἐτράπη εἰς φυγήν! Πεθαίνω εὐχαριστημένος!...

Γρότιος: — Ἔσο σοβαρός!

Χάλλερ: — Ἡ φλέβα δὲν χτυπᾶ πειά!

Ζωγράφος Γαινστορούγ: — Ὅλοι πᾶμε στὸν οὐρανὸ καὶ ὁ Βὰν Ντὺκ εἶνε μαζύ μας!

Οὐάσιγκτων: — Καλά!

Μιραμπώ: — Ἀφῆστε με νὰ πεθάνω μὲ τὸν χρόνο τῆς μουσικῆς!

Κάρολος 2ος: — Μὴν ἀφῆστε νηστικὸ τὸ σκυλάκι μου, τὴ Νέλλυ!

Σίλλερ: — Πάντα καλύτερα! Πάντα ἡσυχώτερος!

Κα Ντὲ Στάελ: — Ἀγάπησα τὸν Θεό μου, τὸν πατέρα μου καὶ τὴν ἐλευθερία.

Ναπολέων Α': — Ἀρχηγὸς στρατοῦ!

Ἀλφιέρι: — Σφῖξε, φίλε μου, τὸ χέρι! Πεθαίνω!

Βάλτερ Σκώτ:—Ἀρχίζω νὰ ξαναγυρνῶ στὸν ἑαυτό μου!

Γκαῖτε: — Ἀφῆστε νὰ μπῆ τὸ φῶς!

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

(Ἀπὸ τὴν τελευταίως ἐκδοθεῖσαν συλλογὴν τοῦ Λεὸν Τρέϊκ).

Ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Μεξικανικῆς Δημοκρατίας Πόρτες Τζίλ, ἐδέχθη τελευταῖα τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς Ὁλλανδοῦ δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τοῦ ὑπέβαλε καὶ τὴν ἑξῆς ἐρώτησι:

— Καὶ πόσο διαρκεῖ ἡ προεδρικὴ θητεία σας, κύριε Τζίλ;

— Τέσσερα χρόνια, ἀπάντησεν ὁ κ. Πόρτες Τζίλ. Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως: Μ' ἄλλους λόγους, ἡ θητεία μου ἐκπνέει μετὰ τέσσερα χρόνια. Στὸ Μεξικὸ ὅμως, φίλε μου, συμβαίνει συχνὰ νὰ... ἐκπνέῃ ὁ Πρόεδρος πρὶν ἀπὸ τὴ θητεία του!...

***

Ὁ ἀποθανὼν τελευταίως Ἀμερικανὸς γερουσιαστὴς Ἄντεργουντ ἔτρεφε τρομερὴ ἀντιπάθεια στοὺς κατοίκους τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν.

Κάποτε δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς ἐξερευνητοῦ τοῦ Πόλου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκθειάζῃ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἐσκιμώων.

— Οἱ Ἐσκιμῶοι, ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ ἐξερευνητής, ἔχουν σήμερα ἐκπολιτισθεῖ τελείως. Κι' ὅμως φαντασθῆτε.... Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἔτρωγαν κεριά, κι' εὕρισκαν μάλιστα γευστικώτατο αὐτὸ τὸ... φαγητό!...

— Τώρα ποὺ ἐκπολιτίσθηκαν, εἶπε μὲ ἀφέλεια ὁ γερουσιαστὴς Ἄντεργουντ, δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ τρῶνε... ἠλεκτρικὰ γλυκοπάκια!...

***

Ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Μέλλον, ἂν καὶ 75 χρονῶν, εἶνε ἐν τούτοις ἐξαιρετικὰ δραστήριος, ἀνθηρὸς καὶ ἐνεργητικώτατος.

Μιὰ μέρα, ἕνας συντάκτης τοῦ «Ἑσπερινοῦ Ταχυδρόμου» τοῦ Σικάγου τοῦ ἔλεγε μὲ θαυμασμό, χαμογελῶντας:

— Θαῦλεγε κανείς, μὰ τὸ Θεό, ὅτι ἡ πολιτικὴ... εἶνε πρώτης τάξεως τονωτικὸ γιὰ τὴν ὑγεία! Οἱ μεγαλείτεροι σύγχρονοι πολιτικοὶ εἶνε γηραιότατοι. Σᾶς ἀναφέρω ὡς παράδειγμα στὴ Γαλλία μὲν τὸν Γεώργιο Κλεμανσώ, στὴν Ἀγγλία τὸν λόρδο Μπάλφουρ, στὴ Γερμανία τὸν στρατάρχη Χίνδεμπουργκ, στὴν Ἰταλία τὸν Τζιολίττι...

Ὁ κ. Μέλλον χαμογέλασε κι' αὐτὸς κι' ἀπάντησε:

— Ὅσοι ἀνακατεύονται μὲ τὴν πολιτική, φίλε μου, μοιάζουν μὲ... τοὺς κατοίκους τῶν ἀνθυγιεινῶν μερῶν. Ἢ θὰ πεθάνουν στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους, ἢ θὰ ζήσουν ἑκατὸ χρόνια!...

***

Ὁ γερουσιαστὴς Κούρτις, ὁ ἀντιπρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἶνε ἕνας ἐκκεντρικώτατος τύπος. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλη ἡ σάτυρα τῶν ἀμερικανικῶν θεατρικῶν ἐπιθεωρήσεων ξεσπᾶ συνήθως ἐπάνω του.

Ὁ κ. Κούρτις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ τὴν... Εὐρώπη! Τὴ μισεῖ καὶ τὴν περιφρονεῖ!

Τελευταῖα ἔλεγε σὲ κάποιον φίλο του ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Γαλλία:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εἶν' αὐτὸ ποὺ σὲ τραβάει στὴν Εὐρώπη!... Τί χαρίσματα τῆς βρίσκεις γιὰ νὰ σὲ γοητεύῃ τόσο;

— Νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησεν ὁ φίλος του χαμογελῶντας. Τὸ μεγαλείτερο χάρισμα ποὺ ἔχει γιὰ μένα ἡ Εὐρώπη, εἶνε ὅτι συναντᾶ κανεὶς ἐκεῖ ἕνα σωρὸ... Ἀμερικανούς!...

***

Ὁ γνωστὸς ποιητὴς καὶ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν Οὐάσιγκτων κ. Κλωντέλ, σ' ἕνα συμπόσιο ποὺ εἶχε δοθεῖ πρὸς τιμήν του τελευταῖα στὸ Παρίσι, διηγήθηκε — μεταξὺ τυροῦ καὶ ἀχλαδίου — τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο:

— Ὅταν φτάνει ἕνας μετανάστης στὴν Ἀμερική, πρέπει νὰ ὑποστῇ, καθὼς ξέρετε, ἕνα σωρὸ διατυπώσεις. Μεταξὺ ἄλλων, τοῦ δίνουν κι' ἕνα ἔντυπο γιὰ νὰ τὸ συμπληρώσῃ μὲ τὰ στοιχεῖα του. Κάποτε λοιπὸν ἔφτασε στὴ Ν. Ὑόρκη ἕνας Ρουμανοεβραῖος μετανάστης, ὁ ὁποῖος, ὅταν τοῦ ἔδωσαν τὸ ἐν λόγῳ ἔντυπο, τὸ κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ ρώτησε:

— Τί θὰ γράψω ἐδῶ;

— Θ' ἀπαντήσῃς σὲ ὅλα τὰ ἐρωτήματα ποὺ περιέχει τὸ ἔντυπο, τοῦ ἀπάντησεν ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος, χωρὶς πολλὰ λόγια, μ' ἕνα ναί, ἢ μ' ἕνα ὄχι.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ἑβραῖος ἐτῆρε κατὰ γράμμα τὴ σύστασι αὐτή. Πρώτη ἐρώτησι τοῦ ἐντύπου ἦταν γιὰ τὸν τόπο καὶ τὴ χρονολογία τῆς γεννήσεώς του. Πλάϊ λοιπὸν στὸ ἐρώτημα: «Ἐγεννήθη...», ἔγραψε μεγαλοπρεπέστατα: «Ναί!».

***

Σ' ἕνα ἐπίσημο γεῦμα ποὺ δόθηκε τελευταῖα στὸ Παρίσι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμερικανοῦ στρατηγοῦ Πέρσιγκ, ἡ συζήτησις ἄρχισε νὰ περιστρέφεται στὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἀμερικανῶν.

— Ἂς εἶνε! φώναξε ὁ στρατηγὸς σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ, γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ ἡ ἀνθρωπότης, πρέπει νὰ γίνουμε ὅλοι μας αἰσιόδοξοι!

— Καὶ τί θὰ πῇ «αἰσιόδοξος»; τὸν ρώτησε κάποιος.

— Νά... εἶπε ὁ στρατηγὸς ξύνοντας τὸ κεφάλι του. Αἰσιόδοξος εἶνε π.χ. ἐκεῖνος ποὺ ξεκινᾶ γιὰ τὸ Σικάγο ... χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀσφαλίσει προηγουμένως τὴ ζωή του.